

РЕШЕНИЕ

№ 24880

гр. София, 21.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в
публично заседание на 24.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мирослава Йорданова-Великова

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **2902** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Р. П. С., представляван от адв. Д. Т., срещу Заповед № 45/26.02.2025 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т. 2а, б. "б" от Закона за движение по пътищата, издадена от Д. Г. Д. – мл. инспектор в група „ООР“, сектор „ОП“ в 06 Районно управление при СДВР.

В жалбата се твърди, че заповедта е издадена от некомпетентен орган, в нарушение на предвидената от закона форма, на процесуалните правила, на материалния закон и в несъответствие с целта на закона. Оспорват се фактическите основания за издаване на заповедта. По подробно изложени съображения се прави искане обжалваната заповед да бъде отменена като незаконосъобразна. Претендират се присъждане на разноски по делото.

В съдебно заседание жалбоподателя, редовно призован, явява се лично, заедно с адв. Т., който поддържа жалбата. В представена писмена защита, излага подробни съображения за основателност на жалбата.

Ответникът по жалбата – полицейски инспектор към СДВР, отдел „Пътна полиция“, редовно призован, не се представлява.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, съобразно закона и вътрешното си убеждение, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № 8121з - 1632 от 02.12.2021г. министърът на вътрешните работи, на основание чл. 165 от Закона за движение по пътищата е определил да осъществяват контрол по ЗДвП определени структури на МВР сред които и Областните дирекции на МВР и СДВР. Със заповед № 513з – 6400 от 07.07.2023г. Директорът на СДВР е оправомощил определени категории длъжностни лица да издават ПАМ по чл. 171, ал.1, т. 1, т. 2, т. 2а от Закона за движението по пътищата, сред които и полицейските органи по чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР от секторите „Охранителна полиция“ в РПУ при СДВР. Издателят на оспорената заповед е полицейски орган по чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР от сектор „Охранителна полиция“ в 06 РУ при СДВР, видно от заповед № 513з –3843/09.04.2024г. на директора на СДВР.

От приложените към административната преписка доказателства е видно, че на 26.02.2025г. на Р. П. С. е съставен АУАН GA № 3781503, затова че на същата дата по данни на свидетели очевидци Г. Г. и Д. К., около 20:05 часа в [населено място], с посока на движение от [улица]към [улица], като паркира на [улица]пред номер 4, управлява собствения си лек автомобил марка „Фиат П.“, рег. [рег.номер на МПС] , При извършената полицейска проверка, водачът категорично отказва да бъде тествана за употреба на алкохол с „Алкотест Дрегер 7510“ с фабричен номер ARPM-0405. Водачът е уведомен за започване на ЗПАМ с номер 44 и 45 от 26.02.2025 г. Издаден е талон за медицинско изследване с № 292055, както и седем броя стикери за медицинско изследване.

За извършеното нарушение е съставен АУАН серия GA № 3781503/26.02.2025г. Иззети са като доказателство СРМПС №[ЕИК] и 2 броя рег. табели с [рег.номер на МПС] .

В хода на съдебното производство като писмени доказателства са приети, представената от ответника административна преписка. По делото са приети и показанията на разпитания свидетел И. Г. Г..

От разпитания по делото свидетел, включително и от съставителя на АУАН се установява, че процесният автомобил не е бил в движение и жалбоподателката не е станала обект на проверка при спиране от полицейските служители, а автомобилът е бил паркиран на паркинг.

Дали жалбоподателят е имал качеството на водач на МПС, е обстоятелството, което в конкретния случай е въпросът, който следва да бъде обсъден, тъй като оспорената заповед е издадена по повод твърдяно управление на МПС от жалбоподателя.

Предвид установеното от фактическа страна, като провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок от лице, което има правен интерес от оспорването, поради което е допустима.

На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административно мерки по чл. 171, ал.1, т. 1 от същия закон се издават с мотивирана заповед на ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или на оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи с оглед разпоредбата на чл. 165, ал.1 от Закона за движение по пътищата. Предвид тази правна уредба и представените по делото заповеди на министъра на вътрешните работи и на директора на СДВР, обсъдени по-горе, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган. С оглед съдържанието на акта съдът приема, че е спазена установената от закона форма – в чл. 172, ал.1 от ЗДвП и чл. 59, ал.2 от АПК. Фактическите основания за издаване на заповедта са изложени бланкетно, но достатъчно ясно.

Заповедта е издадена на соченото в нея фактическо основание – в рамките на извършената от контролните органи по ЗДвП проверка на 26.02.2025г. - отказ от страна на жалбоподателя да бъде проверен с техническо средство за установяване на употребата на алкохол и/или наркотични

вещества или техните аналози или неизпълнение на предписание за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози.

Според настоящия касационен състав Административният орган не е изпълнил задължението си по чл. 36 от АПК за служебно събиране на доказателствата, необходими за установяване на релевантните за спора юридически факти. Не нали доказателства, от които да се удостоверява наличието на фактическите основания, мотивирали органа да издаде заповедта.

Съгласно чл. 23 от ЗАНН, случаите, когато могат да се налагат принудителни административни мерки, техният вид, органите, които ги прилагат и начинът на тяхното приложение, както и редът за тяхното обжалване се уреждат в съответния закон. В случая този ред е уреден в чл. 171 и чл. 172 от ЗДвП. По аргумент от разпоредбата на чл. 172, ал. 4, в случаите на прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а, табелите с регистрационния номер на автомобила и свидетелството за регистрация на моторното превозно средство, се изземват със съставянето на акта за установяване на административното нарушение и това е началният момент, от който тече 6 месечният срок, независимо от липсата на изричното му отбелязване.

Съдът счита за недоказани релевантните факти, че С. е управлявал собствения си автомобил, с концентрация на алкохол в кръвта. Фактът, че жалбоподателката е управлявала процесното МПС остава недоказан. Предвид събраните гласно доказателства се установява именно обратното – автомобилът е бил паркиран, а органите на реда са пристигнали по сигнал на местонарушението. Поради това, факти неправилно са подведени под нормата на чл. 171, т. 2а, б. "б" от ЗДвП, съгласно която административният орган налага принудителна административна мярка – прекратяване на регистрацията на ППС на собственик, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози - за срок от 6 месеца до една година- тъй като управление не е било налице от страна на жалбоподателя.

По тези съображения съдът приема, че не са били налице сочените предпоставки за налагане на обжалваната ПАМ, поради което заповедта страда от порока материална незаконосъобразност и следва да бъде отменена. Евентуалното наличие на друго основание за прилагане на подобна мярка спрямо жалбоподателя не следва да се обсъжда, доколкото подобно основание не е било въведено с оспорената заповед.

При този изход на спора, следва да се уважи като основателно направеното от жалбоподателя искане за присъждане на сторените съдебно – деловодни разноски в размер на 1210 (хиляда двеста и десет) лева, включващи 10,00 лв. – държавна такса и 1200,00 лв. – адвокатско възнаграждение.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 6б – ти състав,
Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на Р. П. С. с [ЕГН], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) Заповед № 45/26.02.2025 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т. 2а, б. "б" от Закона за движение по пътищата, издадена от Д. Г. Д. – мл.

инспектор в група „ООР“, сектор „ОП“ в 06 Районно управление при СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Р. П. С. сторените по делото съдебно – деловодни разноси в размер на 1210,00 (хиляда двеста и десет) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.